

I. O crimă semnalată prin satelit / 7
II. Portul părăsit de mare / 23
III. Goi, sub privirea americană / 32
IV. Incredibila poveste a navei spion „Mythos” / 42
V. Jandarmii nu sunt păsări / 55
VI. Ochiul Deltei /67
VII. Momentele crimei / 76
VIII. Secretele vaporului de spionaj /87
IX. Corectorii operelor complete ale lui Dumnezeu / 95
X. Negrul cu cicatrice / 104
XI. Adevărați ochi americani / 124
XII. Final și trofee / 143
Preotul Constantin Virgil Gheorghiu. Scurtă biobibliografie / 163
Cuprins / 168

1. O crimă semnalată prin satelit

„Mesaj urgent. Prin satelitul New York, 30 septembrie. Ora: 0 și 30 de minute. Destinatar: căpitanul Taxid, comandant al portului Rodon, latitudine și longitudine WR. Textul mesajului: *«Femeia numită Akantha, în vârstă de șaptesprezece ani, domiciliată în Insula Venetici/or, în Deltă, districtul Rodon, tocmai a fost asasinată. Arma crimei: otravă. Ora crimei: ora 4 (ora GMT). Solicităm autopsie și anchetă. Semnat: doctorul Felix Smith. »*”

– De unde ai asta? strigă căpitanul Taxid.

Sare din pat. Își scoate cămașa lungă de noapte și se îmbracă. Aruncă o privire la ceas: ora două și douăzeci de minute dimineața. Căpitanul nu este pe deplin convins că s-a trezit. Crede că visează.

Sergentul Gringa care tocmai a adus mesajul stă în picioare. În mijlocul camerei. Se dă înapoi spre ușă pentru a face loc căpitanului care își caută hainele aruncate peste tot. Este o cameră mică. Căpitanul se îmbracă repede. Automat, fără să dea drumul la foaia albastră pe care tocmai a primit-o. Nu își găsește șosetele. Sergentul se apleacă și le strânge de pe sub pat.

– Cine ți-a dat asta, sergent? întrebă căpitanul.

Își încheie nasturii la tunică.

– Doi militari americani. Doi mateloți de la *Mythos*.

– Când și cum ți-au dat-o?

– Acum zece minute numai. Nu mai mult. Am sărit pe motocicletă și am venit. În viteză. Asta-i tot, căpitane.

Motocicleta este oprită sub fereastră. În mijlocul străzii. Motorul turează cu zgomot. Camera căpitanului este situată la parter. La Rodon nu există case cu etaj. Ușa și ferestrele se deschid direct în strada principală. Prin deschizăturile jaluzelelor de lemn, se zărește strada îngustă, fără trotuare, fără pavaj, prăfuită, luminată de farul motocicletei.

– De unde știi că cei care ți-au adus acest mesaj sunt marinari americani? Echipajul de pe *Mythos* nu are dreptul să coboare pe uscat. Niciodată. Ei sunt consemnați să rămână la bord.

– Ei mi-au spus asta, căpitane. Și am verificat eu însumi.

– Ai verificat?

– Da, căpitane.

– Cum?

Pe barca pneumatică era scris cu litere mari, de un albastru fosforescent: „U.S.A. Navy *Mythos*”. Am văzut și am citit cu ochii mei. Bărbații aveau aceeași inscripție pe haina militară.

– Povestește-mi totul în amănunt.

– V-am spus tot, căpitane.

– Ia-o de la început. Cum s-a întâmplat?

– Eram de gardă, căpitane. Tocmai mă uitam la ceas.

Era ora două. Fix. În timp ce îmi priveam ceasul, am auzit un zgomot de motor pe mare. Foarte aproape de mine. Era un zgomot puternic. Am alergat la fereastră. Era larg deschisă. M-am aplecat în afară și am privit marea. Am văzut barca pneumatică gri-alburiu, cu doi oameni la bord. Se îndrepta în viteză, ca o săgeată, spre port, venind din larg.

– Barca era luminată, sergent?

– Nu, căpitane. Nu era luminată deloc. Dar o vedeam clar. Datorită lunii: „Noaptea era luminoasă ca

ziua.” Partea care ieșea din apă era de culoare albă. Sus era scris: „U.S.A. Navy Mythos”. Se putea citi ușor.

– Ți-a fost frică?

– Da, căpitane. Mi-a fost foarte frică. Eram sigur că era o debarcare inamică. Un atac neașteptat. Mi-am căutat pistolul și casca. Eram gata de luptă. Nu am avut timp să dau alarma. Barca era deja în port. Cei doi marinari au tras-o pe uscat. Acestea s-au petrecut într-o clipită. I-am văzut părăsind barca pe plajă și îndreptându-se în fugă spre mine. Nu îi voi uita niciodată, căpitane, niciodată! Erau îmbrăcați în haine militare lungi, impermeabile, de culoare galben-roșiatic, fosforescente. Ai fi spus că sunt două flăcări galbene. Două flăcări din iad. Înaintau spre mine deplasându-se cu viteza focului. M-am adăpostit în spatele ferestrei, în genunchi, în poziție de tragere. Gata să mă apăr cu orice preț. Până la capăt. Să nu îi las să intre în comandament. Dar întorcând capul, i-am văzut în spatele meu. Pe amândoi. Le simțeam respirația în ceara. Intraseră pe ușa deschisă cu viteza fulgerului, rară nici un zgomot. Factorul surpriză lucra în favoarea lor. Din plin. Am înțeles că ei câștigaseră. Eram al lor. Eram învins. Orice rezistență era inutilă. Mă pregăteam să arunc pistolul și să ridic mâinile. Iertați-mă, căpitane! Totul s-a petrecut atât de repede, încât eram paralizat. Nu mi-am pierdut sângele-rece, dar eram confuz, nehotărât. Parcă eram adormit. Mi-era imposibil să reacționez. Să iau o decizie. Uimirea și teama m-au pus pe tușă. Americanii, dimpotrivă, erau în gardă. Rapizi. În mișcare. Ca niște adevărați diavoli. Unul dintre ei mi-a zis:

«- Salut, bravule sergent telegrafist Gringa!»

Mi-au spus pe nume, căpitane. Știau cine sunt. Mi-au întins mâna. Pe rând. Mi-au strâns mâna cu putere. Prietenește. Ca niște vechi tovarăși. Cel de-al doilea mi-a zis:

«- Ce mai faci, sergent Jacynthe Gringa?»

– Îți vorbeau în limba noastră? întrebă căpitanul.

– În limba noastră, căpitane.

– Și spui că îți cunoșteau numele ? Știau că prenumele tău este Jacynthe și că tu ești telegrafist și sergent?

– Știau tot, căpitane. Tot.

– Incredibil! Absolut incredibil! Dacă povestim toate acestea, ne vor spune că am visat. Că suntem nebuni. Că avem halucinații.

– Incredibil, da, dar adevărat, căpitane. Nimeni nu se poate îndoi de acest lucru. Avem probe materiale. Avem mesajul prin satelit. Asta nu-i o dovadă?

– Ce ți-au spus când ți-au dat mesajul?

– Nimic. Mi l-au dat în modul cel mai natural posibil. Exact cum dă poștașul o scrisoare. Eu ezitam să o iau. Am întrebat:

«- Ce e asta?

– Un mesaj urgent pentru comandantul tău. Pentru căpitanul Taxid. Poți să îl citești, sergent. Nu este secret. Tocmai a venit prin satelit.»

Am citit.

«-Vezi tu, sergent Gringa, acest mesaj a fost trimis de la New York acum mai puțin de un sfert de oră și acum el este în mâna ta. Căpitanul trebuie să meargă să vadă cine a ucis-o pe Akantha. Cât mai repede posibil. Dacă întârziați, asasinul va fugi.»

Am vrut să îi întreb pe americani cum au aflat la New York că aici, foarte aproape de noi, tocmai s-a comis o crimă. Apoi am vrut să îi întreb cum de cunoșteau în America numele comandantului nostru. De unde știu că eu mă numesc Jacynthe Gringa și că sunt telegrafist. Dar nu mi-au lăsat timp

să deschid gura. Nici un chip să le spui ceva, orice. Știau că voiam să le pun întrebări și nu mi-au lăsat timp să vorbesc. Erau răi, căpitane. Foarte răi. Foarte vicleni. Niște diavoli. Nu marinari. Primul mă întrebă:

«- Spune-mi, sergent Gringa, frumoasa și vechea voastră motocicletă este tot în pană?»

- Nu, am răspuns eu. Am reparat-o ieri seară. Dar de unde știți că avem o motocicletă, că motocicleta noastră este veche și că era în pană? De unde știți toate aceste lucruri?»

În loc să îmi răspundă, unul dintre ei, cel mai tânăr, nu-a spus:

«- Grăbește-te, sergent Gringa. Du mesajul la căpitanul tău. Repede. Cu motocicleta. Spune-i să nu telefoneze jandarmilor din Deltă. Linia telefonică este întreruptă. Tot sectorul este izolat. Stâlpii au putrezit din nou și au căzut. Spune-i căpitanului Taxid că cea mai bună soluție este să aștepte lumina zilei, să urce în vechiul vostru Ford și să meargă la locul crimei.

- De ce să așteptăm lumina zilei? Putem pleca imediat, am spus eu.

- Nu puteți să plecați fără lumina soarelui, au răspuns ei.»

Și râdeau. Eu eram cu gura căscată, căpitane. Acești mateloți de pe Mythos nu erau oameni ca dumneavoastră și ca mine. Deloc. Erau demoni. Știau tot. Știau că noi avem o mașină veche. Știau și ce marcă e. Știau totul despre noi. Totul. Cunoșteau cu siguranță toate secretele noastre militare. Sunt convins că aceștia cunosc chiar viața noastră privată. Suntem, cum spune psalmistul, „goi și descoperiți în fața ochilor lor”.

- Viața noastră privată?

- Da, căpitane.

Ofițerul se oprește. Își privește fix patul. Jumătate de cuvertură este desfăcută. Perna păstrează forma capului său. Cealaltă parte a patului este intactă. Căpitanul o vede și asta i se pare de necrezut. Amina, spălătoreasa, era acolo. A petrecut noaptea aici, în această jumătate de pat. N-a putut să se evapore fără să lase urme. Fără ca el să își dea seama de asta. Și totuși ea nu este acolo. În cameră nu e decât patul, chiuveta cu o cană de apă și telefonul. Nimic altceva. Nici măcar un dulap. Amina n-a putut să se ascundă niciunde. N-a putut decât să zboare, cum fac vrăjitoarele, dispărând prin pereți sau prin tavan. Căpitanul nu crede în vrăjitorie. Totuși, acestea sunt faptele.

- Asta-i tot? întrebă el.

Continuă să caute niște urme de-ale Aminei.

- Asta-i tot, căpitane. Pentru o noapte, este suficient. Este chiar prea mult. Nu voi uita niciodată noaptea aceasta.

- La drum, sergent!

- Mai este încă un lucru. Am uitat să vi-l spun, căpitane. După plecarea americanilor, am găsit pe biroul dumneavoastră două cartușe de țigări. Le-au lăsat pentru dumneavoastră, în dar. Iată-le!

- Nu este un cadou pentru mine, spune căpitanul. Dacă americanii știu totul, absolut totul despre noi, știu că eu nu fumez. Nu puteau să îmi ofere țigări. Cadoul este pentru tine. Păstrează țigările tale americane. Ți-au spus că liniile telefonice sunt întrerupte?

- Așa mi-au spus.

- Vom verifica. Vom vedea dacă blufează sau știu într-adevăr tot ce se întâmplă la noi, așa cum se laudă.

Căpitanul Taxid ia receptorul telefonului din perete și întoarce manivela. Sub aparat, așezată pe podea, se află o cutie neagră de lemn. Este zăvorâtă cu un lacăt. Are aceeași mărime ca și telefonul. Un cap de mort cu inscripția „deschiderea interzisă” este pictat pe capac. În cutie se află bateriile. La Rodon telefonul funcționează cu baterii și bransat la priză. Centrala electrică fiind în pană o zi

din două, abonații posedă toți și lămpi cu petrol, iar cei opt abonați care au și telefon au primit baterii la instalare. Acestea sunt livrate încuiate, pentru a împiedica copiii să le golească de lichid. În fiecare an, doi funcționari vin la Rodon să verifice bateriile. Rămân aici două zile. Sunt primiți ca niște personalități. În seara sosirii lor se dă un banchet în cinstea lor. La acesta sunt invitați cei opt abonați, autoritățile civile și militare și soțiile acestora.

– E inutil să sunați, căpitane, spune sergentul. Este ora două și jumătate.

– Într-adevăr. Nu m-am gândit la oră.

La Rodon, operatoarea lucrează de la ora opt până la prânz și de la orele optsprezece până la ora douăzeci. În restul timpului, nu se poate telefona.

– Să mergem, spune căpitanul.

Iese, și sergentul îl urmează. Bolta albastră a cerului e plină de stele. În luna septembrie sunt cele mai frumoase nopți. Sergentul și căpitanul urcă pe motocicletă cu ataș. Fără să privească stelele. Acum știu